

Stand til at betale et saadant Beløb. Sparekasserne have brugt i det nævnte Regnskabsaar henved 200,000 Kr. i vedvædig Omsættelse. Men inden de forære deres Penge bort, bør de først betale, hvad det koster at passe paa, at deres egne Guld ikke stjæles af Kasjen. Der er fornuftigvis ingen Tvivl om, at Sparekasserne med Lethed kunne betale det, som en effektiv Kontrol vil koste, og meget mere. Maaste vil man sige: Ja, de store Sparekasser kunne nok; de indrette sig ogsaa et tilstrækkeligt Tilhyn; men det er de smaa Sparekasser, som det kniber for; de store ville ikke give et Tilskud pro rata. Men hvis det virkelig er Tilfældet, at Sparekasserne ikke kunne blive enige om i Fællesskab at instituere en fornøden Kontrol, vil den simpleste og naturlige Vej være den, at man tilføjer en Bestemmelse til Sparekasseloven, hvorved Bidrag til en saadan Kontrol paalægges dem. En sliq Bestemmelse vilde være fuldkommen retfærdig. Det maa siges at være det bedste for dem alle, at Tilliden til Bestyrelsernes Paalidelighed styrkes. Til det, jeg har sagt, kommer yderligere, at denne Bevilling forlanges, uden at der foreligger noget som helst bestemt om, at der foreløbig vil blive ydet andet end Statstilskuddet. Det hedder, at Bestyrelserne for Sparekasseforeningerne ville „søge gennemført“, at Foreningerne vælge de omtalte regnskabskyndige Mænd. Det forekommer mig, at det vilde have været ret naturligt, at en Beslutning af Sparekasserne bliver taget uden at komme til Staten og anmode om Bidrag. Jeg skal endnu tilføje, at for saa vidt den foreslaaede Foranstaltning maatte kunne betragtes som et første Skridt henimod den Ordning i Retning af en fuldstændig Statskontrol, der omtales i Ministerens Skrivelse, vilde Indvendingerne imod Forslaget selvfølgelig være endnu mange Gange stærkere. Det er sikkert nok, at saadanne Foranstaltninger som dem, der her vil være Tale om, vilde blive af vidt rækkende Betydning for Sparekassernes hele økonomiske Styrelse og for Pengesforholdene her i Landet. Der vilde bringes Forstyrrelse og Besværigheder i Laanevilkårene, navnlig uden for Kjøbenhavn. Saa indgribende Forandringer i de tilvante Forhold maatte man nære de største Betænkeligheder ved uden den grundigste Overvejelse at gøre selv et lille Skridt henimod. — Under Nr. 36 foreslaar Ministeren at forhøje Patentkommissionens Medhjælpssum med 1,000 Kr. Der var paa Finanslovsforslaget forlangt 1,200 Kr. til Ansættelse af en Assistent. Han blev nægtet ved 2den Behandling; man fandt ikke, at det var rigtigt straks i Begyndelsen, da man

ikke ret kan overse, hvorledes Kommissionens Arbejde vil stille sig, at ansætte mere fast Personale end nødvendigt. Den højtærede Minister har imidlertid i Udvalget meget indtrængende gjort gældende, at den ydede Bevilling er for lille, og man er derfor gaaet ind paa at give de forlangte 1,000 Kr. ekstraordinært for Aaret 1896—97, idet man forbeholder sig til næste Aar at staa frit til Bevillingens Fornyelse. — Flere Vædringsforslag er der ikke paa § 19.

Jeg gaar derefter til § 26. Her møder der os Forslag af vidtrækkende finansiel Betydning. Det første Vædringsforslag under Nr. 122 er imidlertid finansielt et meget lille Spørgsmaal. Det gaar ud paa at forhøje det Tilskud af 2,000 Kr., der er bevilget til Proprietær S. B. Krarup, med 800 Kr. Det, der her er Tale om, er et af disse Spørgsmaal af personlig Karakter, som vi efter Praksis — og det er en god Praksis — meget nødig trække frem til Diskussion her i Salen. Det er ikke nogen behagelig Ting for den paagældende at se sin Virksomhed og sit Arbejde gjort til Genstand for Kritik; det er heller ikke nogen Behagelighed for Ordforeren at tvinges til at udøve Kritik over for Mænd, som han i og for sig ikke har Grund til at ønske andet end alt muligt godt; det er heller ikke behageligt for Tingets Medlemmer, enten de ere for eller imod. Vi pleje derfor at afgøre den Slags Spørgsmaal inden for Udvalgets fire Bægge, hvor Ordet er mere frit; og naar der er nogen Tvivl, er Reglen den, at man mødes i et Kompromis, ved hvilket man kan være sikker paa, at den mest rundhaandede Stilling aldrig vil mangle Talsmænd. Naar man ikke just har Interesse af gennem den Slags personlige Debatter at bortlede Opmærksomheden fra større og vigtigere Sager, har det været en fast Regel ikke at bringe slige Tvivlsmaal frem til Afgørelse her i Tinget. Ogsaa angaaende den foreliggende Sag har der været fuld Erkendelse heraf i Udvalget, og inden 2den Behandling enedes vi, efter meget lang Forhandling, om, hvorledes den skulde tages. Som man ved, er det netop den Slags personlige Spørgsmaal, der pleje at spille aller mest Tid. Der har i Udvalget været talt mere om disse 800 Kr. end om den følgende Bevilling paa 2,300,000 Kr. Men den højtærede Minister har villet, at vi ogsaa skulde debattere disse 800 Kr. her i Salen, og jeg bliver derfor nødsaget til at bede Tinget om Undskyldning, idet jeg lægger Beslag paa dets Opmærksomhed for yderligere at spille en hel Del Ord paa at fremsætte, hvad det drejer sig om. I Samlingen